

РОБЪРТ ШЕКЛИ
ВИЖДАМ МЪЖ НА СТОЛ, А
СТОЛЪТ ГО Е ЗАХАПАЛ ЗА
КРАКА

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Зад гърба му лежаха Азорските острови, оттатък Херкулесовите врати. Над него бе небето, а под него — лигнята.

— Скръндзава лигня! Скръндзава лигня! — извика Парети към помръкващото следобедно слънце. Изрече го с обидна интонация покрай фаса от пурата си, но не с онази енергия, която обикновено влагаше в ругатнята, защото приближаваше края на смяната и той бе изморен. За първи път изкрещя това преди три години, когато бе подписал договор за работа като жътвар в полетата на лигнята. Изкрещя го, когато видя за първи път мутирания, лепкав, сив планктон, замърсил този район на Атлантическия океан. Приличаше на проказа върху хладното, синьо тяло на океана.

— Скръндзава лигня — измърмори той. Сега беше нещо като ритуал. Правеше му компания в плоскодънната лодка. Беше сам: Джо Парети и замиращия му глас. И призрачната сиво-бяла лигня.

Той зърна движението на сивотата с крайчеца на окото си. Светлината се отрази в ескимоските му очила с тънък процеп за очите. Той умело извъртя лодката. Лигнята отново се формоваше. Едно бледосиво пипало се надигна над повърхността на океана. Приличаше на туловище на слон. Като се плъзгаше леко нататък, Парети несъзнателно премери разстоянието: около пет фута. Дясната му ръка се напрегна, мрежата се разгърна — странна мрежа върху прът, приличаща много на онези, използвани от индианците в Пацкуаро за ловене на пеперуди. С леко завъртане на рамото, той хвана материята и дръпна.

Лигнята се задърпа и заизвива, не успя да се промъкне през дупките и засмука беззъбо алуминиевата дръжка. Парети прецени теглото на около два килограма и половина, докато я издърпваше на борда и я пускаше в карантинното. Беше доста тежка за малките си размери.

Докато лигнята падаше, карантинното всмука и сгъсти въздуха и затръшна с всмукване капака си върху пипалото. После блендата се затвори върху капака.

Лигнята го бе докоснала по ръкавицата. Парети реши, че няма смисъл да се дезинфекцира веднага. Той приглади разсеяно оредяващата изгоряла от слънцето коса, която бе паднала върху очите му и отново завъртя лодката.

Намираше се на две мили от кулата Тексас.

Беше на петдесет мили в открития океан.

Намираше се до брега на Хатерас, в Диамантените плитчини.

Намираше се на 35 градуса ширина и 75 градуса западна дължина.

Беше доста навътре в полетата на лигнята.

Беше изтощен. Настъпваше края на смяната му.

Скръндзава лигня.

Той тръгна да се връща.

Морето бе гладко и към кулата Тексас го дърпаше една стабилна, спокойна вълна. Нямаше вятър и слънцето грееше силно и бляскаво като диамант, както си бе още от времето на Третата световна война — по-ярко от всякога преди. Времето бе почти идеално за жътва, за петстотин и тридесет долара на смяна.

Вляво от него лежеше около десет квадратни метра лигня с леко сивкав оттенък, почти невидима на фона на океана. Той смени курса и я събра умело. Тя изобщо не му се противопостави. Беше се разпростряла на много тънък пласт.

Той продължи към кулата Тексас, събирайки по пътя си още от лигнята. Рядко срещаше области с еднаква форма. Най-голямото парче, което хвана, бе маскирано като кипарисов пън. (*Тъпа лигня — помисли той. — Кой ли е виждал кипарис, израснал на петдесет мили от брега?*) Най-дребното беше копие на малък кит. Мъртвешки сив и без очи. Парети събираше бързо всяко парче без да се колебае: притежаваше безпогрешното умение да разпознава лигнята във всичките ѝ форми, както и безупречната техника на жътвар, безкрайно по-изпипана и убедителна от методите, използвани от обучените в Компанията жътвари. Той бе танцьор с вроден ритъм, художник, който няма нужда от уроци, събирач с вътрешен инстинкт. Тук, в полетата на лигнята, той дойде импулсивно, след като завърши с отличие Мултиверситета. Постъпи тук, вместо в промишлеността или някоя от разумните фабрики за производство на говеждо. Дойде с всичко, което бе научил, с цялото си образование. Защото какъв смисъл имаше да живее в онзи претъпкан, задъхващ се свят от двадесет и седем милиарда души, борещи се за най-търсената работа? Всеки можеше да получи образование. Малко от хората се дипломираха, още по-малко получаваха звание и само единици — като Джо Парети — излизаха от Мултиверситета със звание, докторат, златен печат и двойно отличие.

Но *никой* от тях не притежаваше неговия естествен усет към събирането на лигнята.

При скоростта, с която той жънеше, можеше да спечели много повече от един проектант.

След дванадесетчасова смяна в бляскавите, спокойни води на океана, дори и *това* удовлетворение бе затъмнено от изтощението. Искаше му се само да се тръшне на леглото си в общежитието. И да спи. Да спи. Той хвърли измокрения фас от пурата си във водата.

Пред него се издигаше гигантска конструкция. Обикновено я наричаха „кулата Тексас“, но тя изобщо не приличаше на онези плаващи нефтодобивни платформи от предвоенна Америка. Всъщност приличаше на изкуствен коралов риф или на скелета на някакъв невъобразим алуминиев кит.

Кулата Тексас не можеше да бъде описана. Тя можеше да се мести и поради това бе *кораб*, можеше да бъде закотвена неподвижно към океанското дъно и затова бе *остров*. Над повърхността се виждаше букет от тръби — снабдителните канали, където жътварите зареждаха събраната лигня (както и Парети сега разтовари своята, като скачи дюзата на карантинното към стационарното оборудване на хранващата тръба на кулата Тексас, чувствайки пулсацията на засмукването на лигнята към складовите резервоари). Имаше други тръби, към които се завързваха лодките и още, които поддържаха радарната мачта.

Имаше и двойка цилиндрични тръби, които зееха като дулата на гаубици. Вховете. Под водата, като айсберг, кулата Тексас се разгръщаше и разпростираше встрани и на дълбочина, с подвижни секции, които можеха да се разгръщат или прибират в зависимост от нуждите и дълбочината. Тук, в Диамантените плитчини, няколко десетки от ниските нива бяха прибрани.

Тя бе безформена, тромава, бавна платформа, която не можеше да бъде потопена от ураган и тежеше повече от самолетносач. Като *кораб*, без съмнение, тя представляваше най-ужасната конструкция в историята на корабоплаването. Но като завод, тя бе едно чудо.

Парети излезе от пристанищния комплекс, като носеше мрежата си на рамо и влезе в най-близкия вход. Премина през обеззаразителните камери и бе издухан направо във вътрешността на кулата Тексас. Докато се смъкваше по извитата алуминиева стълба, той

чу гласове, идещи отдолу. Бяха Мерсие, който тръгваше за смяната си и Пеги Флин, която бе в болнични през последните три дни заради месечния си цикъл. Двамата спореха.

— Те я преработват при петдесет и шест долара за тон — казваше Пеги ядосано. Явно спореха от доста време. Говореха за премиите.

— Преди или *след* като се разтроши? — питаше Мерсие.

— Абе много добре знаеш, че става дума за *след* разтрошаването — изсъска му тя. — Което означава, че всеки тон, който зареждаме тук, се складира и излиза някъде около четиридесет или четиридесет и един тона след радиоактивното облъчване. *Ние получаваме* премии на база теглото в кулата, а *не* върху разтрошеното!

Парети бе чувал това милион пъти през тригодишната си работа в полетата на лигнята. Материалът се изпращаше в предприятия за разтрошаване и облъчване, където хамбарите бяха пълни. Подложена на различни патентовани технологии от преработвателните предприятия, лигнята се размножаваше по молекули, раздробяваше се, растеше и увеличаваше четиридесет пъти теглото си. След това биваше „убивана“ и преработвана в основни изкуствени храни за населението, отдавна забравило вкуса на естествените пържоли, яйца, моркови и кафе. Третата световна война се оказа ужасна трагедия заради това, че бе унищожила огромни количества от всичко, с изключение на хората.

Лигнята се смилаше, преработваше, пречистваше, витаминизираще, оцветяваше, подправяше и пакетираще под различни марки — „Витаграм“, „Вкус“, „Удоволствие“, „Гратихран“, „Сладохон“, „Кунч-кафе“, „Семеен банкет“ — и продаваше на двадесет и седем милиарда отворени и гладни усти. Само трябваше да й се добави трикратно преварена вода и бе готова за ядене.

Всъщност жътварите поддържаха света жив в буквалния смисъл на думата.

И дори при надница петстотин и тридесет долара на смяна, някои от тях чувстваха, че са ниско платени.

Парети прескочи последните няколко стъпала и двамата спорещи го видяха.

— Здравсти, Джо — каза Мерсие. Пеги се усмихна.

— Дълга смяна, а? — попита тя дяволито.

— Доста. Направо съм труп.

— Напълно ли? — поизпъна се тя.

Парети разтърка очи. Смъдяха го. Май ги бе напращил повече от обикновено.

— Не беше ли в цикъл? — попита я той.

— Ооо, мина — ухили му се тя и разтвори ръце като малко момиченце, което се чуди, че шарката му вече е минала.

— Е, няма да е зле тогава — прие предложената му услуга Парети. — Ако ме почешеш и по гърба...

— О, даже ще ти го надраскам.

Мерсие се изсмя и тръгна към стълбището.

— Довиждане — извика им той през рамо.

Парети и Пеги Флин се насочиха надолу по секциите към неговата стая. Животът в затвореното общество на жътварите за повече от шест месеца създаваше особени взаимоотношения помежду им. Жените, които държаха на сексуалните си връзки, не издържаха дълго в кулата Тексас. Жътварите, които се бяха нарекли „чернорботници“, рядко ходеха на брега и затова фирмата им бе осигурила всички удобства. Филми, специални готвачи, спортни занимания, пълна и непрекъснато обновяваща се библиотека... И жени-жътварки. Началото бе поставено, когато някои от жените започнаха да приемат „благодарности“ от мъжете срещу секс, което влоши доста морала. Затова сега тяхната основна надница и премии бяха увеличени със заплащане за упражняване на секс извън смените. Една разумна и хубава жена, която освен това е и добра жътварка, често можеше да се завърне след осем-девет месеца работа на кулата Тексас с не по-малко от петдесетина хиляди долара в текущата си сметка.

Когато стигнаха в стаята му, те се съблякоха.

— Боже — учуди се Пеги. — Къде са ти космите?

От няколко месеца не бяха се срещали.

— Предполагам, че оплешивявам — отвърна Парети. Той разтри цялото си тяло с влажна кърпа и я хвърли към блендата на унищожавачното устройство.

— *Навсякъде ли?* — попита тя недоверчиво.

— Хей, Пег — изморено произнесе Парети. — Работил съм дванадесет часа. Направо съм изтощен и искам да поспя малко. Искаш ли или не?

Тя му се усмихна.

— Сладък си ти, Джо.

— Сигурно — отвърна той и се излегна на удобното легло. Тя се настани до него и те правиха секс.

После той заспа.

Петдесет години преди това най-после бе избухнала Третата световна война. Тя бе предшествана от тридесетте години на втората фаза на Студената война. Първата фаза бе приключила през 90-те години на двадесети век, когато стана ясно, че Войната е неизбежна. Втората фаза включваше отбранителни мероприятия. Бяха се спуснали в подземни пещерни градове — „бункерни градове“, както ги бяха нарекли архитектите по подземно строителство. (Публично обаче никога не ги наричаха така. В пресата обикновено ги назоваваха с бляскави имена като „Нефритовия град“, „Централен град“, „Златната пещера“, „Северен и Южен Диамант“, „Ониксвил“, „Подземен град“, „Източен Пирит“. А под Смоки Маунтийн, на две мили под земята, бе създаден гигантският Североамерикански противоракетен комплекс „Желязната стена“.)

Много преди края на първата фаза започна пренаселването. Малтус е бил прав. Под заплахата от унищожение, хората се размножаваха както никога преди това. А в „бункерните градове“ като Долен Хонг-Конг, Лабиринт (под Бостън) и Нова Куернавака, затворените общества нямаха много удоволствия. Затова те се размножаваха. И отново. И така, геометричната прогресия на размножаването запълни бункерните градове. Те започнаха да се разширяват с тунели, тръби и дупки, и земното кълбо се изпълни с пищащи, гъмжащи и гладни жители от Земята на ужаса.

После дойде Войната.

Беше бактериологична, атомна, с лазери и радиация.

Североамериканският континент пострада много: Лос Анжелис бе пометен. „Стоманената стена“ и половината от Смоки Маунтийн бяха разрушени, а ракетният комплекс бе погребан завинаги под планината, представляваща вече само ниски хълмове. Само след един ярък взрив, Оак Рийдж изчезна. Луизвил бе превърнат в развалини. Детройт и Бирмингам вече не съществуваха. На тяхно място имаше

равна, огледална повърхност, почти идеално гладка като оксидирана хромова чиния.

Ню Йорк и Чикаго бяха защитени по-добре. Загубиха покрайнините, но не и подземните си двойници. И центрoвете на градовете останаха. Поразрушени, но функциониращи.

Точно толкова и дори по-зле беше и по другите континенти. Но между двете фази на Студената война имаше достатъчно време да бъдат разработени серуми, лекарства, ваксини. Милиони хора бяха спасени.

Но... Не можеш да инжектираш житото или царевицата.

Нито пък може да ваксинираш всяко коте, куче, диво прасе или антилопа, лама или мечка. Нито пък някой би могъл да засее океаните или да спаси рибата. Екологията подлудя. Някои от видовете оживяха, други измряха напълно.

Започнаха стачките на Глада и гладните бунтове.

И свършиха скоро. Хората, твърде отслабнали от глад, не можеха да се бият. Започна епохата на канибализма. И тогава, най-после, правителствата, ужасени от онова, което бяха сторили на себе си и на останалите, се съюзиха.

Създадена бе отново Организацията на обединените нации, която нае Фирми да разрешат проблема с изкуствените храни. Но това беше бавен процес.

Онова, което едва подозираха бе, че западните ветрове, носещи всичката радиация и остатъци от бактериологичната лудост, се понесоха над североамериканския континент, унищожавайки остатъците от Смоки Маунтийн, Луизвил, Детройт, Ню Йорк. После понесоха смъртоносния си товар по Източното крайбрежие и през Атлантика, за да се пръснат накрая над Азия. Но не и преди да изсипят радиоактивността си до Каролинските острови, което комбинирано със слънчевите лъчи и дъждовете, създаде странна мутация в богатите на планктон води на Диамантените плитчини.

Десет години след края на Третата световна война, планктонът се превърна в нещо различно. Бе наречен „лигня“ от рибарите от външните брегове.

Диамантените плитчини се бяха превърнали в утроба на съзиданието.

Лигнята се разпространи. Тя се приспособи. Промени се. И последва паника. В плитките води се появиха риби с външни скелети, бяха открити четири нови вида акули (само един от тях се приспособи успешно). Няколко години се въдеше стокрака и сторъка сепия, която после изчезна безследно.

Но лигнята не изчезна.

Последваха експерименти и като по чудо онова, което изглеждаше като надвиснала неизбежна опасност за живота в моретата и може би върху планетата като цяло... се оказа чудо. То спаси света. Когато биваше „убита“, лигнята можеше да се превърне в изкуствена храна. Тя съдържаше широк спектър протеини, витамини, аминокиселини, въглехидрати и дори необходимите редки елементи. Дехидратирана и пакетирана, тя бе икономически изгодна. Комбинирана с вода, тя можеше да се вари, пече, пържи, консервира. Беше толкова близо до идеалната храна, колкото не можехме да си представим. Вкусът ѝ се променяше безкрайно, в зависимост от патентованата технология за преработка. Имаше много вкусове и никакъв характерен привкус.

Докато беше жива, тя живееше на квазивегетативно равнище. Като нестабилен протоплазмен агломерат, тя бе очевидно неразумна, макар че изпитваше необяснимо влечение към формите. Тя безкрайно се променяше в растителни и животински очертания, които обаче не бяха постоянни. Като че ли лигнята искаше да *се превърне* в нещо.

(В научните лаборатории на Фирмите се надяваха, че лигнята никога няма да разбере в какво иска да се превърне.)

Когато биваше „убита“ тя представляваше вкусна храна.

Всяка от Фирмите построи жътварски предприятия — кулите Тексас. Започнаха да обучават Жътвари. Те получаваха най-високите заплати от всички работници в света. Не заради дългите часове или изморителната работа. Всъщност им плащаха като на работници, вършещи „твърде опасна дейност“.

Джо Парети бе изтанцувал танца на науката и бе решил, че не му харесва особено. И стана жътвар. Всъщност така и не разбираше защо парите, които внасяха в сметката му, бяха за „твърде опасна дейност“.

Скоро щеше да разбере.

Беше като песен, завършваща с писък. Той се събуди. Сънят не му бе донесъл почивка. Единадесет часа по гръб, единадесет часа

безпомощно мятане и най-после спасение — абсурдно преминаване в уморително будно състояние. За момент остана да лежи. Не можеше да се помръдне.

После стана и едва запази равновесие. Сънят не му бе подействал добре.

Сънят бе изтъркал кожата му с шкурка.

Сънят бе излъскал пръстите му с диамантен прах.

Сънят бе излъскал скалпа му.

Сънят бе напълнил очите му с пясък.

„О, мили Боже“ — помисли си той, чувствайки болка във всеки нерв. Отиде със залитане до банята и напръска врата си с ледено студена вода от душа. После приближи огледалото и автоматично извади самобръсначката си от шкафчето. След това се погледна в огледалото и се вкамени.

Сънят бе изтъркал кожата му с шкурка, полирал пръстите му с диамантен прах, излъскал скалпа му, напълнил очите му с пясък.

Доста цветисто казано. Но почти буквално това се бе случило с него, докато бе спал.

Той гледаше в огледалото и се ужасяваше от видението. *Ако това се случва с човек след секс с Пеги, ще си остана въздържател.*

Той бе напълно плешив.

Меката коса, която си спомняше да отхвърля от лицето си по време на предишната смяна я нямаше. Главата му бе гладка и бледа като кристална топка на врачка.

Нямаше мигли.

Нямаше вежди.

Гърдите му бяха гладки като на жена.

Органът му бе разголен.

Ноктите му бяха почти прозрачни, като че ли горният пласт от костна тъкан е бил свален.

Погледна отново в огледалото. Видя себе си... Почти.

Всъщност наистина *почти*. Теглото му трябва да бе спаднало с не повече от половин килограм. Но пък му личеше.

Цялото му окосмяване го нямаше.

Нямаше ги разните белези, лунички, мазоли.

Нямаше ги косъмчетата в ноздрите.

Коленете, лактите и петите му бяха розови.

Джо Парети установи, че все още държи самообръсначката. Той я остави. И загледа с ужас образа си няколко дълги минути. Имаше призрачното чувство, че знае какво му се е случило. „*Попаднал съм в голяма неприятност*“ — помисли той.

Тръгна да търси доктора на кулата Тексас. Нямахте го в болницата. Намери го във фармакологичната лаборатория. Докторът го погледна и се върна с него в болницата, където потвърди съмненията на Парети.

Докторът бе тих, услужлив човек на име Бол. Много висок, много слаб, притежаващ огромно количество професионално жесток хумор. Обикновено бе склонен да се шегува. Но като видя останалия без косми Парети, се развесели доста.

Парети се чувстваше дехуманизиран. Бе последвал Бол в болницата като човек, а сега се чувстваше превърнат в опитно животно, някаква болестотворна култура, която могат да разглеждат под микроскоп.

— Ха! Да! — каза докторът. — Интересно. Бихте ли си обърнали главата, ако обичате? Добре... Добре... Чудесно. А сега примигнете.

Парети направи каквото му казваха. Бол драскаше някакви бележки, включи камерите на запис и си подпяваше, докато подреждаше блестящите инструменти.

— Разбира се, че сте я хванали — каза Бол почти като продължение на песента си.

— Какво съм хванал? — запита Парети, като се надяваше на друг отговор.

— Болестта на Аштън. Заразата на лигнята, ако речете, но ние я наричаме на Аштън, защото той бе първия случай. — После той се изхили на глас. — Предполагам, не сте си мислили, че е дерматит?

На Парети му се стори, че чува зловеща музика, орган, харпсихорд.

Бол продължи:

— Случаят ви не е типичен, точно както и останалите, което на практика го прави типичен. Има доста грозно латинско име, но и Аштън става.

— Престанете — ядосано го прекъсна Парети. — Напълно сигурен ли сте?

— Че защо си мислиш, че ти плащат за „твърде висок риск“ и защо мислиш ме държат тук? Аз не съм терапевт. Аз съм специалист. Разбира се, че съм напълно сигурен. Ти си шестият документиран случай. „Ланцет“ и „Списание на американската медицинска асоциация“ ще се заинтересуват. Всъщност даже „Науката на Америка“ може да се съгласи да публикува някоя статия.

— С какво можете да ми помогнете? — изсъска Парети.

— Мога да ти предложа глътка чудесен предвоенен „Бърбън“ — каза доктор Бол. — Не става точно за лечение, но е добро за истински мъж, така да се каже.

— Престани да ме мотаеш. Аз не мисля, че работата е за смях. Няма ли нещо друго? Ти си специалист!

Бол като че ли за пръв път осъзна, че черният му хумор не се приема с ентузиазъм.

— Господин Парети, медицинската наука е могъща. Тя не се предава дори пред биологическата смърт. Но това е на теория. Има много неща, които можем да опитаме. Можем да ви хоспитализираме, да ви натъпчем с лекарства, да облъчим кожата ви, да ви натрием с цинков лосион, дори да си направим опити с хомеопатия, акупунктура и мокстибуция. Но това няма да има практически ефект, освен че ще ви създаде редица неудобства. В настоящото състояние на нашите познания, болестта на Аштън е необратима и хммм, фатална.

Парети въздъхна тежко при последните думи.

Бол се усмихна весело и добави:

— Но можете да бъдете спокоен и да ѝ се наслаждавате.

Парети пристъпи ядосано към него.

— Ти си едно отвратително копеле!

— Моля да извините несериозността ми — бързо изрече докторът. — Знам, че имам глупаво чувство за хумор. Не се радвам на нещастията ви... Всъщност аз не... Всъщност аз скучая на тази изолирана от света кула... И се радвам, че ми се отваря истинска работа. Но знам, че не знам почти нищо за болестта на Аштън... Пък и може да се окаже не чак толкова неприятно да се живее с нея.

— Мисля, че каза, че е фатална?

— Така е. Но всъщност *всичко* е фатално, дори и здравето, дори и самия живот. Въпросът е колко дълго ще трае и по какъв начин ще протече.

Парети се тръшна върху шведския стол, който когато му се вдигнеха подпорите за ръце, се превръщаше в гинекологически.

— Имам чувството, че ще ми държиш някаква лекция — каза той, почувствал се внезапно изтощен.

— Простете ми. Толкова тъпо се чувствам тук.

— Давай, давай, за Бога — махна изморено с ръка Парети.

— Добре. Отговорът е неопределен, но и обещаващ — каза Бол, който започна ентусиазирано лекцията си. — Казах ти, че най-типичното за болестта е нейната атипичност. Нека разгледаме случаите на предшествениците ти. Първият умря седмица, след като се разболя, вероятно от белодробна пневмония...

Парети изглеждаше изплашен.

— Проклятие — каза той.

— Да! Но вторият случай, това беше Аштън, на чието име бе наречена болестта, стана приказлив. Повтаряше всякакви звуци — продължи весело Бол. — Един ден, пред доста голяма тълпа, той левитира, заливайки хората с ехото на собствените им гласове. Остана във въздуха без видима опора на около шест метра височина. А после изчезна във въздуха, след което никой повече не го видя. Затова нарекохме болестта на негово име. Третият случай...

— Но какво е станало с Аштън? — попита Парети с нотка на истерия.

Бол разпери ръце, без да отговори.

Парети извърна глава.

— Третият установи, че може да живее под водата. Не на сушата... Той прекара две щастливи години сред кораловите рифове до остров Маратон във Флорида.

— А какво стана с него? — настойчиво запитва Парети.

— Едно стадо делфини го довърши. Това бе първият случай, когато делфини нападат човек. Още се чудим какво ли им е казал, че да го сторят.

— А останалите?

— Четвъртият живее сред хората в Бездната Осабли. Ръководи ферма за гъби. Не можем да установим друг ефект на болестта освен загубата на окосмяване и мъртва кожа (в това отношение симптомите ви са подобни, но може да е чиста случайност). Разбира се, той има уникални взаимоотношения с гъбите.

— Това ми звучи по-добре — оживи се Парети.

— Възможно... Но петият нямаше този късмет. Той получи наистина интересна промяна в органите си, придружена от външното им израстване. По този начин видът му стана доста сюрреалистичен. Под лявата му мишница висеше сърцето, около кръста му бяха увити черва... Такива работи. После започна да му расте външен скелет, антени, циферблати, пера... Като че ли тялото му се чудеше в какво да се превърне. Накрая опита да стане червей, някакво доста странно анаеробно същество. За последен път е зърнат да се заравя в пясъците близо до нос Джудит. Сонарът го откриваше още няколко месеца след това по пътя му към централна Пенсилвания.

Парети потръпна.

— И мъртъв ли е?

Бол отново разпери ръце без да отговори.

— Не знаем. Може да се е заровил надълбоко, да се е превърнал в какавида, да е снесъл яйца и да отглежда някакъв нов вид. Или да се е превърнал в някаква висша твърда формация... Неживо тяло. Скала...

Парети преплете обезкосмените си пръсти и се разтрепера като дете.

— Господи — прошепна той. — Каква прекрасна перспектива. Нещо за което наистина бих могъл да мечтая.

— Формата на собствената ти мутация *би могла* да бъде и приятна — предположи Бол.

Парети го изгледа злобно.

— Ама ти наистина си ужасно копеле! Седиш си тук, във водата, и умираш от смях, докато лигнята изсмуква човек, когото дори и не познаваш. Какво толкова смешно има, по дяволите! Ти си садист! Може би пържиш живи хлебарки и се заслушваш в писъците им.

— Недей да обвиняваш мен, Парети — спокойно отвърна докторът. — *Ти сам* си избрал работата си. Не аз. Предупредили са те за рисковете...

— Казаха, че едва ли някой се разболява от болестта на лигнята. Пък и в договора беше написано с дребен шрифт — избухна Парети.

— Но *си бил* предупреден, че има риск — настоя Бол. — И си получаваш съответната премия. Никога през тези три години не си протестираш, че тези пари са превеждани в сметката ти. Защо се

оплакваш сега? Доста странно ми се струва. Все пак ти получавах почти осем пъти повече от мен. Това би трябвало да те удовлетворява.

— Да, наистина получавах премии — изсъска Парети. — А сега си *плащам* за това! Фирмата...

— Фирмата няма абсолютно никаква вина — много внимателно произнесе Бол. — Трябвало е да прочетеш всичко в договора. И онова с дребния шрифт. Но ти си прав. *Наистина* си заработил парите си. Всъщност ти е плащано, за да се подложиш на опасността от заразяване с рядка болест. Ти залагаше с парите на компанията в комарджийска игра. Залагаше, че няма да хванеш болестта на Аштън. За съжаление, изглежда, че си загубил.

— Виж, аз не те моля за съчувствие. Пък и не го очаквам от теб — сърдито каза Парети. — Искam само професионалния ти съвет. Онова за което ти се плаща... *Достатъчно добре ти се плаща*, по мое мнение. Искam да знам какво да правя... И какво мога да очаквам.

Бол сви рамене.

— Очаквай неочакваното, естествено. Ти си едва шестия случай. Няма шаблон. Болестта е нестабилна както и това, което я предизвиква... Лигнята. Единственото, което се повтаря... И аз не съм уверен, че наистина се повтаря...

— Престани да увърташ, по дяволите! Казвай!

Бол облиза устните си. Бе ядосал Парети до границата, която искаше да достигне.

— Тогава знай, че по всяка вероятност шаблонът е следният: във взаимоотношенията между жертвата и външния свят възниква радикална промяна. Това могат да бъдат промени в *жива* тъкан като израстване на външни органи и функционални умения или промени в *нежива* област, като тези на жертвата, която левитира.

— А какво ще кажеш за четвъртия случай. Онзи, който е още жив и е нормален?

— Той не е точно *нормален* — смръщи се докторът. — Неговите взаимоотношения с гъбите са нещо като перверзна любов. Мога да кажа даже, че е взаимна. Някои учени подозират, че самият той се е превърнал в нещо като разумна гъба.

Парети захвапа палеца си. Очите му гледаха в пространството.

— Няма ли лечение? *Каквото и да е лечение?*

Бол като че ли го гледаше с леко раздражение.

— Хленченето няма да ти помогне. Може би нищо няма да ти помогне. Разбрах, че петият се е опитал да се противопостави на ефекта на болестта с усилие на волята си. С концентрация. Нещо такова.

— Помогнало ли му е?

— Може би за известно време. Никой не може да каже със сигурност. Във всеки случай след време не е успял да издържи. Болестта го е победила.

— *Но все пак е възможно, значи?*

— Да, господин Парети, възможно е — изпъшка Бол и поклати глава като че не можеше да повярва, че Парети мисли така. — Не забравяй обаче, че нито един от случаите не прилича на друг. Не знам на какво можеш да се надяваш, но каквото и да е то... Ще бъде със сигурност необикновено.

Парети се изправи.

— *Ще се боря. Няма да ме победи като останалите.*

Бол го гледаше недоволно.

— Съмнявам се, Парети. Не познавам никой от останалите, но от онова, което съм чел за тях знам, че те са били много по-силни мъже, отколкото изглеждаш ти.

— Защо мислиш така? Защото ме видя изплашен?

— Не. Защото ти си ревльо.

— О, ти си най-съчувствената майка на света!

— Не мога да се преструвам, че ти съчувствам заедно си хванал болестта на Аштън. Заложил си и си загубил. Престани да хленчиш.

— Вече ми го каза, доктор Бол.

— Казвам ти го отново!

— И това ли е всичко, с което можеш да ми помогнеш?

— Със сигурност — отвърна мрачно Бол. — Но съм сигурен, че за теб нещата продължават.

— Но си сигурен, че не можеш да ми кажеш нищо повече.

Бол кимна, все още усмихнат на черния си хумор. Усмивката бе върху лицето му и когато Парети направи две крачки напред и заби юмрука си в стомаха му. Очите на доктора като че изскочиха точно както лигнята изхвърляше части от себе си. А лицето му посивя като пода на лабораторията. Парети го подпря с другия си юмрук под брадата, а после заби едни къс десен удар право в носа му.

Бол падна по очи върху стъклените врати на шкафчето за инструменти и ги счупи. После се търкулна на пода все още в съзнание, но с ужасни болки. Той гледаше Парети, когато се запъти към вратата. Парети се извърна за миг, колкото да се усмихне за първи път след момента, когато бе влязъл в болницата.

— Гледам, че имаш с какво да се излекуваш тук, докторе.

След това той излезе.

Той бе принуден да напусне кулата Тексас до един час, както предвиждаше закона. Получи последния фиш за заплатата за деветмесечието и доста голяма премия при напускането. Въпреки че всички знаеха, че болестта на Аштън не е заразна, когато мина покрай Пегги Флин по пътя за изхода, тя го погледна тъжно, каза му „довиждане“, но не го целуна за сбогом. Гледаше го глупаво.

— Курва — промърмори Парети под нос, но тя го чу.

За него бе изпратен превоз от Фирмата. Един голям, петнадесетместен самолет с две стюардеси, салон, кинотеатър и билиардна. Преди да се качи на борда, началникът на кулата разговаря с него.

— Виж, ти не си сифилистик. Не можеш да заразиш никого. Просто е нещо неприятно и непредвидимо. Така са ми казвали. Технически няма нужда от карантина. Можеш да отидеш където пожелаеш. Но на практика може би ще разбереш, че присъствието ти в градовете на повърхността не се приема с удоволствие. Не че ще ти липсват... Защото под земята е по-интересно.

Парети кимна мълчаливо. Вече бе преживял първоначалния си шок. Сега бе решен да се бори против Болестта със силата на собствената си воля.

— Това ли е всичко? — попита той началника.

Мъжът кимна и му подаде ръка.

Парети се поколеба за миг, а после я пое.

Докато вървеше по рампата, началникът извика подире му:

— Хей, Парети!

Джо се извърна.

— Благодаря ти, че наби онова копеле Бол. От шест години му се каня. — Той се ухили.

Джо Парети му отвърна с притеснена усмивка, докато си взимаше сбогом с онова, което и каквото бе до сега и се качваше на самолета, на път към истинския живот.

Имаше безплатен билет до място по негов избор. Той избра Източен Пирит. Ако имаше намерение да започне нов живот със спечелените за три години работа пари, щеше да го стори след една подобаваща отпуска. От девет месеца не бе си позволявал никакви забавления. Защото в никакъв случай не можеш да наречеш Пеги Флин с нейния плосък бюст забавление. Имаше достатъчно време да си поживее преди да се установи някъде.

Една от стюардесите, облечена в блуза с огромно деколте и „мини“ поличка, спря до стола му и се усмихна.

— Искаш ли питие?

Мислите на Парети бяха далеч от алкохола. Тя имаше стегнат бюст, дълги крака и тюркоазена коса. Но той знаеше, че я привличат парите му и реакцията ѝ към него няма да е по-различна от тази на Пеги Флин.

Усмихна ѝ се, мислейки си как ли би прекарал с нея, ако е податлива. Тя го хвана за ръката и го поведе към една от тоалетните. Въведе го вътре, заключи и свали дрехите си. Парети бе толкова изненадан, че трябваше тя да го съблече. В малкото помещение бе тясно и неудобно, но стюардесата бе доста инициативна и определено опитна.

Когато приключи с него, лицето ѝ бе порозовяло, по шията ѝ бяха избили петна и очите ѝ блестяха трескаво. Тя прошепна нещо за това, че не могла да удържи на чара му, грабна дрехите си и силно притеснена избяга от тоалетната, без да си направи труда да се облече, оставяйки го там с увити около глезените панталони.

Парети се погледна в огледалото. Отново. Днес като че ли не правеше нищо друго освен да се гледа. Онова, което видя насреща си, бе той — плешивият Парети. Изпита внезапното приятно чувство, че както и да го бе засегнала болестта на лигнята, това може би щеше да го направи неустоим за жените. Изведнъж установи, че не може да мисли с омраза за лигнята.

Изпадна в щастливи мечти за радостите и удоволствията, които го очакваха, ако лигнята го направи например надарен като кон или увеличи още повече привлекателността му спрямо жените, или...

Той се сепна.

— Хммм. Не, благодаря.

Точно така е станало и с останалите петима. Те са били излъгани от лигнята. А после тя бе направила каквото си иска с тях. Е, той пък щеше да се съпротивлява, да не ѝ позволи да го обхване от плешивата глава до бебешки меките пети.

Той се облече.

Не, в никакъв случай. Няма да се поддава на удоволствията на секса, както бе направил току-що. (Пък и осъзна, че каквото и да бе направила лигнята по отношение на вълните на привлекателност към жените, които той излъчва, тя също бе увеличила и собствената му чувственост. Удоволствието от случилото се бе най-силното, откакто се помнеше.)

Щеше да се позабавлява малко в Източен Пирит, а после да си купи парче земя навън, да си намери подходяща жена, да се установи и да си създаде добро положение в някоя от Фирмите.

Той се върна в кабината. Другата стюардеса бе поела дежурството. Тя не каза нищо, но онази, която бе завела Парети в тоалетната, не се показва изобщо през останалата част от полета, а заместничката ѝ гледаше Джо така, като че ли ѝ се искаше да го схруска с малките си бели зъбки.

Източен Пирит, Невада, се намираще на осемдесет и седем мили на юг от радиоактивния призрачен град, някога наричан Лас Вегас. Освен това се намираще и на три мили под земята. По стар обичай го считаха за едно от чудесата на света. Верността към порока бе всеобхватна, достигаща до почти пуританско влечение към удоволствията. Източен Пирит се ръководеше от лозунга:

УДОВОЛСТВИЕТО

Е НЕОТМЕНИМО ЗАДЪЛЖЕНИЕ

ВЪЗЛОЖЕНО НИ

ОТ СВЕТА.

Античните култове към плодовитостта бяха възстановени с небивала сериозност в Източен Пирит. Щом излезе от асансьора и стъпи на седемнадесето подземно ниво, Парети веднага установи, че това е точно така. По средата на кръстовището между улица „Конте“ и булевард „Златен прах“ се провеждаше масова оргия между петдесет надървени мъже от сектата на Ищар и десет красиви момичета, които се бяха подписали с кръв за членки в обществото „Курвите на Сибела“.

Той внимателно избегна стълпотворението. Изглеждаше интересно, но той нямаше намерение да помага и подтиква лигнята да го победи.

Нае едно такси и се загледа в околностите. Храма на „Чужденците“ се обслужваше от девствените дъщери на изтъкнатите граждани. В „Съда на Слънцето“ се провеждаха публични екзекуции на онези, които не са „милосърдни“. Християнството бе нещо непочтено. Е, това не беше приятно.

Древният обичай за залагания от Невада все още можеше да бъде видян, но усъвършенстван, развит и разширен. В Източен Пирит поговорката „Залагам си живота“ имаше съвсем буквален смисъл.

Много от обичаите в Източен Пирит бяха неконституционни, други неприемливи, а някои направо невъобразими.

Парети го хареса от пръв поглед.

Той се настани в Околосветския хотел, намиращ се в близост до Залата на перверзните и точно срещу зелената шир на Парка на мъченията. След като зае стаята си, той се изкъпа, преоблече и опита да реши с какво да започне. Разбира се, вечеря в Кланицата, после може би лек аперитив в тъмната студенина на клуба „Кална баня“, а след това...

Внезапно осъзна, че не е сам. Някой или нещо бе в стаята.

Той се огледа. Видимо всичко бе наред, с изключение на това, че можеше да се закълне, че е сложил якето си върху стола. Сега то се намираше на леглото близо до него.

След минутно колебание, той посегна към якето. Облеклото му се изплъзна.

— Хвани ме де! — каза то със срамежлив, блудкав глас.

Парети се пресегна да го сграбчи, но якето се измъкна от хватката.

Парети се загледа внимателно. Кабелчета? Магнити? Шега на управлението на хотела? Но инстинктивно знаеше, че няма да открие разумно обяснение на начина, по който се държеше и говореше якето. Той скръцна със зъби и се хвърли към него.

Якето се премести със смях, пляскайки с полите си като прилеп. Парети го приклеци зад масажното отделение на стаята и успя да го хване за ръкава. „Ще трябва да дам това проклето нещо на химическо чистене и изгаряне“ — объркано помисли той.

Якето остана висящо в ръката му за момент. После се уви и погъделичка ръката му.

Парети се засмя без да иска, а после хвърли облеклото далеч от себе си и бързо напусна стаята.

Докато слизаше с асансьора към улицата, той разбра, че това бе истински признак на Болестта. Тя бе създавала взаимоотношения между него и облекло. Неодушевен предмет. Лигнята ставаше нахална.

Какво ли щеше да бъде следващото?

Намираще се на едно нежно място, наричано „Нежното място“. Беше игрална зала, чиято новост бе една претенциозна игра, наречена „Слепка“. Играчите трябваше да седнат пред дълъг панел с кръгли, оброчени с полиетилен отвори отпред и да поставят известна своя анатомична част в тях. Играта беше само за мъже, разбира се.

Хората залагаха върху проблясащо в различни светлини табло. Светлините се сменяха безразборно от компютърна програма и в зависимост от залога, под предната част на панела се случваха разни неща на онези, включили се в игралния отвор. Всъщност някои от нещата бяха много приятни. Други не.

През десет стола вдясно, Парети чу един мъж да пици високо и силно като жена. Един прислужник в бяло пристигна с чаршаф и турникет и изнесе играча. Мъжът вляво от Парети се бе притиснал напред, бе се вмъкнал чак до кръста под панела и стенеше от удоволствие. Пред него просветваше надпис „ПЕЧЕЛИ“.

Една висока, елегантна жена с мастилена коса се приближи до стола на Парети.

— Такъв красавец като теб, мили, не би трябвало да си губи времето тук. Защо не дойдеш надолу с мен да се повъргаляме малко...

Парети се паникьоса. Знаеше, че лигнята пак действа. Той се измъкна изпод панела тъкмо в мига, когато пред него светна надпис „ГУБИ“ и откъм отвора се чу ясният звук от въртящ се бръснач. Видя как залогът му бе всмукан от панела и се обърна, без да поглежда жената, макар да знаеше, че тя ще е най-великолепното същество на света. Но на него не му трябваше *подобно* усложнение отгоре на всичкото случило се досега.

Направо избяга от „Нежното място“. Лигнята, болестта на Аштън, направо му проваляха прекарването. Но той нямаше, *нямаше* да й позволи да го надвие. Зад гърба му жената ридаеше.

Той бягаше, но не знаеше къде отива. Страхът го бе обхванал като второ „аз“. Онова, от което бягаше, бе вътре в него, пулсиращо и растящо, бягащо с него, може би даже го изпреварваше. Но глупавият ритуал на бягството го успокои и му даде възможност да мисли.

Той седна върху една скамейка в парка до един странно оформен пурпурен осветителен стълб. Неоновите светлини бяха ярки и примамващи. Тук беше тихо, като изключим Музак, и притъпените стенания на един турист, който гаснеше в храстите.

Какво да прави? Би могъл да се съпротивлява, да избегне ефекта на болестта на Аштън посредством концентрация...

През улицата прелетя един вестник и се лепна около крака му. Парети се опита да го отритне. Той се хвана за крака му и Парети го чу да шепне:

— Моля те, о, моля те, не ме отхвърляй.

— *Махни се от мен!* — извика Парети. Той внезапно се ужаси. Виждаше как вестникът се извива, опитвайки да развърже обувката му.

— Искам да целуна крака ти — замоли се вестникът. — Толкова ли е ужасно това? Грешно ли е? Толкова ли съм грозен?

— Махай се! — извика Парети и дръпна вестника, който се бе оформил като чифт гигантски бели устни.

Покрай него мина един човек, спря, погледна и каза:

— Джим, та това е най-странното нещо, което съм виждал. Това като акт на желание ли е или просто за ритане?

— Воайор! — изсъска вестникът и хвъркна надолу по улицата.

— И как го управляваш? — попита мъжът. — В джоба си ли държиш контролната кутийка или какво?

Парети поклати мрачно глава. Внезапно се почувства изморен.

— Наистина ли го видя как ми целува крака? — попита той.

— Казвам ти, че наистина видях — отвърна мъжът.

— Аз пък се надявах, че само халюцинирам — каза Парети. Той стана от пейката и си тръгна с несигурни крачки. Не бързаше.

Нямаше защо да бърза, за да срещне следващата изява на Болестта.

В един полумрачен бар той изгълта шест питиета и се наложи да го занесат в обществения изтрезвител на ъгъла. Той наруга санитарите задето са го отрезвили. Защото когато бе пиян, поне не му се налагаше да се бори със света около себе си за собствения се разум.

В Тадж Махал той започна да се цели нарочно злобно в момичетата, като хвърляше камите към гигантското, бързо въртящо се колело, към което бяха привързани. Успя да закове ухото на една руса, заби несполучливо ножа между краката на една брюнетка и изобщо не улучи с останалите удари. Това му коства седем хиляди долара. Той опита да се скара и бе изпъден.

На алеята „Леополд“ един меняч на глави се залепи за него и му предложи неописуеми удоволствия срещу незаконна операция за замяна на глава, извършена от доктор, който бил „чист и честен“. Той се развика за полиция и малкият мошеник бързо се скри в тълпата.

Един шофьор на такси му предложи да го закара в „Долината на сълзите“ и макар да му звучеше тъпо, той разреши да бъде закаран. Когато стигна на мястото, което се намираще на осемдесет и първо ниво и представляваше бедняшки квартал с неприятни миризми и мъждиво улично осветление, той веднага разбра какво представлява то. Свърталище на некромани. Мирисът на прясно заклани трупове едва не го задави.

Остана там само час.

Там имаше вертепи с индийски танцорки, слепи мизерници и барове с халюциногени. И го докосваха непрекъснато хиляди ръце.

Накрая, след като измина дълго време, той се намери отново в парка, където вестникът се бе залепил за него. Не знаеше как е стигнал

дотук, но върху гърдите си имаше татуирано едно седемдесетгодишно женско джудже.

Той тръгна из парка, но установи, че не е избрал правилно пътя си. Един кучешки дрян му изляя и го погали по рамото. Някакъв испански мъх му запя фанданго. Една обезумяла върба го измокри със сълзи. Той затича, опитвайки да се измъкне от опасностите, които криеха черешовите дървета, грубия брътвеж на градинския чай и мечтанията на тополите. Болестта му влияеше на околната среда чрез него. Той заразяваше света, през който се движеше... Не, той не бе заразен за хората, не, по дяволите. Бе по-лошо. Той бе като Тифозната Мери за *неодушевения свят*! И възбудената вселена го обичаше, опитваше се да го спечели. Божествен, предизвикващ чувства в безчувственото, той се бореше с паниката и се опитваше да избяга от страстите на внезапно разбунения свят.

Мина покрай една тълпа скитащи младежи, които му предложиха да го отърват от клонците ако плати, но той им отказа и продължи със залитане напред.

Излезе на булевард „Дьо Сад“, но дори и там не намери спокойствие. Чуваше камъните от паважа да си шепнат по негов адрес:

— Виж, нали е *сладък*!

— Забрави, той никога няма да те погледне.

— Ах ти, зловна кучка!

— Казвам ти, че няма да те погледне.

— Ще ме погледне. Хей, Джо...

— Какво ти казах? Даже не те погледна!

— Но той трябва да ме погледне! Джо, Джо, ето ме, тук съм...

Парети се извърна и изкрепя:

— Не ме интересуват наветата. Те всички са еднакви според мен. Не ме интересуват!

Това ги накара да млъкнат най-последно. Но какво бе това?

Високо над главата му неоновият надпис, рекламиращ евтиния „Сексград“ бе започнал да просветва яростно. Буквите се извиваха и оформиха нов надпис:

„АЗ СЪМ НЕОНОВ НАДПИС
И АЗ ОБОЖАВАМ ДЖО ПАРЕТИ!“

Бързо се събра цяла тълпа, за да види феномена.

— Какво, по дяволите, е Джо Парети? — попита една жена.

— Жертва на любовта — каза ѝ Парети. — Не произнасяй на висок глас името, защото следващата жертва може да си ти.

— Ти си побъркан — отвърна жената.

— Може би — каза учтиво и с леко налудничав глас Парети. — Всъщност искам да полудея. Но не се надявам да го постигна.

Тя го изгледа, докато той отваряше вратата и влизаше в „Сексград“ и просто не повярва на очите си, когато дръжката на вратата го потупа шеговито по задника.

— Ето как става — казваше продавачът. — Удовлетворението не е проблем. Важното е желанието, схващаш ли? Желанието умира след удовлетворение и трябва да бъде заменено с ново различно желание. Много хора имат желание да изпитват странни желания, но не могат да ги постигнат, понеже цял живот са били праволинейни. Само че ние тук, в Центъра за имплантиране на импулси можем да те настроим към всичко, което би желал да пожелаеш.

Той държеше ръкава на Парети с туристически бастун, в края на телескопичната част на който имаше гумен накрайник, използван за хващане на туристите, преминаващи през Аркадата на странните услуги и за придърпването им по-наблизо до предлаганите специфични удоволствия.

— Благодаря, ще си помисля — каза Парети, като се опитваше безуспешно да откачи бастуна от ръкава си.

— Чакай, хей, Джим! Предлагаме специална цена. Наистина евтина. Важи само за този час! Можем да те заредим с педофилия. Едно наистина висококачествено желание, което още не е използвано докрай. Или содомия... Или и *двете* на специална цена...

Парети успя да откъсне бастуна от ръкава си и хукна по Аркадата, без да погледне назад. Знаеше, че човек никога не бива да купува импулсен имплант от улични търговци. Един негов приятел бе направил подобна грешка, когато бе в отпуск. Бяха го заредили с желание към златоносен пясък и той бе умрял след три особено приятни часа.

Аркадата гъмжеше от хора. Виковете и смеха на туристи и продавачи се издигаха към централния купол с безкрайно променящи се светлинни рисунки, кошчетата за боклук и изкуствената трева

излъчваха непрекъснат поток от марихуанен дим. А той се нуждаеше от спокойствие. Нуждаеше се от самота.

Той се вмъкна в една Будка за привидения. В някои щати сношаването с духове беше забранено, но повечето лекари бяха на мнение, че не е вредно, особено ако след това човек се изчисти от ектоплазмените остатъци с тридесет процентен спиртен разтвор. За жените, естествено, бе по-рисковано (той видя точно срещу аркадата един център за освежаване и дезинфекция с душеве и бидета и за миг се възхити на мъдростта на служителите на Бизнес бюро на Източен Пирит, които се бяха сетили и погрижили за всичко).

Той се облегна в тъмнината и чу началото на тънък, свръхестествен плач...

После вратите на Будката се разтвориха. Една униформена служителка попита:

— Господин Джозеф Парети?

Парети кимна.

— Какво има?

— Съжалявам, че ви прекъсвам, господине. Търсят ви по телефона. — Тя му подаде телефон, погали го по бедрото и си тръгна, след като затвори вратата. Парети държеше телефона, който звънна. Той приближи слушалката до ухото си. — Ало?

— Здравсти.

— Кой се обажда?

— Твоят телефон, глупчо. Ти кой мислеше, че е?

— Е писна ми вече! Млъквай!

— Виж, не ми е трудно да говоря — заяви телефонът. — Проблемът е да измисля какво да ти кажа.

— Е, и какво имаш да ми кажеш?

— Нищо особено. Просто исках да знаеш, че някъде, някакси, живее едно Птиче.

— Птиче ли? Какво птиче? Какви ги дрънкаш?

Не последва отговор. Телефонът бе затворен. Той постави апарата на табуретката до себе си и се облегна с надеждата, че Господ ще му помогне да се отпусне малко на спокойствие. Обаче почти веднага телефонът звънна отново. Той не вдигна слушалката, но апаратът се затресе от звън. Той отново постави слушалката до ухото си.

— Ало?

— Здравсти — каза един приятен глас.

— Кой пък е *сега*?

— Твоят телефон, Джо, миличък. Обаждах ти се и преди. Помислих, че този глас ще ти хареса повече.

— Защо не ме оставиш на мира? — почти изплака Джо.

— Че как бих могла? — попита телефонът. — Аз те обичам! О, Джо, Джо, толкова искам да ти харесам. Но ти си толкова капризен, миличък, че просто не мога да те разбера. Та аз бях наистина *красива* дренка, а ти едва ме погледна! Превърнах се във вестник, а ти даже не прочете онова, което бях *написала* за теб. Ах колко си неблагоприятен!

— Ти си моята болест — заяви с треперещ глас Парети. — Остави ме на мира!

— Аз? Болест? — попита телефонът с нотки на обида в копирения гласец. — О, Джо, скъпи, как можеш да ме наричаш така? Как можеш да се правиш на безразличен след всичко, което бяхме с теб един за друг?

— Не знам за какво говориш — каза Парети.

— Знаеш *много* добре! Ти идваше при мен всеки ден, Джо. В топлото море. Тогава бях млада и глупава. И не разбирах. Опитвах се да се скрия от теб. Но ти ме измъкваше от водата, взимаше ме близо до себе си. Ти бе търпелив и внимателен. И малко по малко аз разбрах. Понякога даже се опитвах да се плъзна по пръта на мрежата, за да целуна пръстите ти...

— Стига! — Парети почувства как се напруга. Това беше лудост. Всичко се превръщаше в нещо друго. Светът и Будката на духовете се завъртяха наоколо му. — Ти не си разбрала.

— Аз не съм била разбрала! — с възмущение произнесе телефонът. — Ти ме наричаше с умалителни имена. Аз бях твоята скръндзава лигня! Трябва да ти кажа, че опитах и с други мъже, Джо. Но и *ти* си имал други жени преди да се срещнем, така че няма защо да се обвиняваме взаимно за миналото си. Но каквото и да опитвах с останалите петима, аз не можах да стана онова, което исках. Можеш ли да разбереш колко ме тревожеше това, Джо? Можеш ли? Пред мен беше целият ми живот, а аз не знаех какво да правя с него. Много добре знаеш, че формата предопределя кариерата и докато не срещнах

теб, аз бях напълно объркана... Извинявай, че дрънкам толкова, скъпи, но това е първата ни възможност наистина да си поговорим.

Едва сега, през замайващия световъртеж на лудостта, Парети разбра. Те бяха подценили лигнята. Това е бил един млад организъм, ням, но не и неразумен, огъван от могъщо желание, присъщо и на него, както на всяко друго живо същество. Да има *форма*. То еволюираше...

В какво?

— Джо, какво мислиш? В какво искаш да се превърна?

— Можеш ли да се превърнеш в момиче? — попита боязливо Парети.

— Боя се, че не — отвърна телефонът. — Опитах на няколко пъти. Опитах да стана красиво коли, също и кон. Но май не стана както трябва, пък и не се чувствах комфортно. Тоест аз съм си аз. Но все пак, предложи нещо друго, каквото си пожелаеш!

— Не! — изпъшка Парети. За миг му се стори, че се предава. Че лудостта го завладява.

— Бих могла да се превърна в килим под твоите крака. Или ако не ти се струва твърде интимно, бих могла да се превърна в твое бельо...

— По дяволите! Аз не те обичам! — потресе се Парети. — Ти си просто една сива, грозна лигня! Мразя те! Ти си болест... Защо не обикнеш нещо, което да прилича на теб?

— Няма нищо като *мен* — изхлипа телефонът. — Пък и аз обичам *теб*.

— Е да, ама на мен не ми пука за теб!

— Ти си жесток!

— А ти си лепкава и грозна. Аз не те обичам и *никога* не съм те обичал!

— Не говори така, Джо — прозвуча заплашителна нотка в гласа на телефона.

— Казвам ти го! Никога не съм те обичал! *Аз само те използвах!* Не желая твоята любов. От нея ми се повдига, не разбираш ли?

Той зачака отговор, но в телефона се чуваше само заплашително мълчание. После той чу как слушалката бе затворена.

Сега Парети се е върнал в хотела си. Той седи в украсената си стая, отлично оформена като механичен еквивалент на любовта. Той несъмнено е обичан, но не усеща никаква любов. Това е очевидно за стола, леглото и леката нощна лампа. Дори бюрото, което обикновено не забелязва, сега разбира, че Парети не чувства любов.

Това е повече от тъжно. То е досадно. Дори повече от досадно. Това е подлудяващо. Любовта е закон. Непоносимо е да не бъдеш обичан. Може ли да е вярно? Да, може. Джо Парети не обича нелюбимата си любов.

Джо Парети е човек. Той е шестият, който се изплъзва от любещата нелюбима любов. Човеците не обичат. Може ли някой да спори по този въпрос? Може ли да се очаква, че тревожната страст ще продължи да замъглява разума?

Парети вдига поглед и вижда блестящото огледало на отсрещната стена. Той си спомня как едно огледало е отвел Алиса в Огледалния свят и Орфей във Вечността. Спомня си, че Кокто е наричал огледалата „вход към ада“.

Той се пита какво е огледалото. Отговаря си сам, че огледалото е едно око, което чака поглед към себе си.

Той поглежда в огледалото и вижда себе си, гледащ откъм него.

Джо Парети има пет нови очи. Две върху стените на спалнята, едно на тавана на спалнята, едно в банята, едно в коридора. Той гледа през новите си очи и вижда нови неща.

Вижда кушетка и тъжно, изоставено от любимата същество. Едва се вижда изправения лампион и извития му врат, изразяващ ярост. По-нататък е вратата на гардероба, изправила гръб в безмълвна ярост.

Любовта винаги е рискована. Но омразата е смъртна опасност.

Джо Парети гледа през огледалата и си казва:

— Виждам мъж седнал на стол, а столът го е захапал за крака.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.